

Arrest

nr. 308 052 van 10 juni 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het beroep dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 augustus 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 2 april 2024.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. MORETUS, die loco advocaat B. DHONDT verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde Afghaans staatsburger te zijn van Pashtou origine, geboren op 24 Qaws 1381 (15/12/2002) in Laghman provincie, in het district Qarghayi, te [N.]. U verbleef hier vanaf uw geboorte tot uw vertrek. U verklaarde verloofd te zijn met [W.M.]. Ze is ongeveer zestien jaar oud. U heeft geen informatie over waar ze nu woonachtig is. U ging nooit naar school en verklaarde niet te kunnen lezen en schrijven. Uw vader baatte een gsm-winkel uit. U had voor deze winkel een computer waar u muziek en video's, waaronder seksclips op de gsm's van mensen uploadde.

U verklaarde op een dag muziek af te spelen voor de winkel. U werd gewaarschuwd door de Qari dat u de muziek moest afzetten. Twee dagen nadien werd u opnieuw aangesproken, en zei hij opnieuw dat u de muziek moest afzetten. Echter stond er geen muziek op, het afspelen van muziek was ook niet verboden en u wist niet wat het probleem van de Qari was.

Hierna ontving uw vader een dreigbrief van de Taliban. Hij vertelde u dit niet. Pas nadat ook u dreigbrief ontving en u uw vader hierover inlichtte, zei hij ook al een brief te hebben ontvangen. U verklaarde de inhoud van de brieven niet in detail te weten, maar in de eerste brief zou gesteld worden dat de Mujahedin een beslissing over uw leven of dood moest maken. De inhoud van de tweede brief kent u niet.

Uw vader ging naar de Malik en deze adviseerde hem naar het districtscentrum te gaan. Hier werd hij aangeraden u in veiligheid te brengen tot ze wisten wie deze brieven verstuurd. Echter was uw vader bang en bracht hij u naar Nimrooz. Wanneer uw vader naar buiten ging om te bellen naar uw familie, kwam iemand vragen of u een passagier was van de smokkelaar [A.]. U mocht niet wachten op uw vader.

U reisde Afghanistan uit in april of mei 2021. U reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Slowakije naar andere Europese landen op doorreis naar België. U kwam op 2 december 2021 aan in België. U verzocht de dag nadien om internationale bescherming.

Na uw vertrek verklaarde u dat uw familie vertelde dat ze niets meer van uw vader vernamen sinds Nimrooz. Op 17 april 2023 verklaarde u dat de Taliban vijf maanden eerder uw pc zou hebben gevonden met onder meer foto's en video's van op een trouwfeest, waarop ook uw grootvader herkenbaar zou zijn. Uw grootvader werd ongeveer twee maanden daarna meegenomen en gemarteld door de Taliban, waarbij ze naar u vroegen. Later is uw grootvader overleden. U verklaarde niet te weten of dit het resultaat was van de marteling of dat hij aan een natuurlijke dood is gestorven.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw originele taskara, de vergunning van de gsm-winkel, twee dreigbrieven van de Taliban, een petitiebrief aan de districtschef, foto's van uzelf in de winkel, een foto van uzelf en uw grootvader, een foto van uzelf en uw maternale oom, een foto van uw dode grootvader, de kleine enveloppe waarin de vijf documenten zaten en de grote enveloppe waarin deze brieven werden verstuurd naar hier.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Dient te worden opgemerkt dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofd.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest gedood te worden door de Taliban omdat u muziek afspeelde aan de gsm-winkel van uw vader en waarschuwingen ontving van de Qari hierover. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Vooreerst kan geen enkel geloof worden gehecht aan uw beweerde minderjarige leeftijd. U gaf aan tijdens het persoonlijk onderhoud, d.d. 27 april 2023, nog steeds minderjarig te zijn (CGVS, p. 4). U verklaarde geboren te zijn op 16 of 17 februari 2006 en Afghanistan verlaten te hebben toen u 16 jaar oud was. U situeerde uw vertrek rond april / mei 2021 (CGVS, p. 4, 5 en p. 15 + interview DVZ vraag 33)

Uit het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd door UZ St-Rafaël (KU Leuven) op 10 december 2021 had u toen echter reeds een leeftijd van 21,5 jaar oud met een standaarddeviatie van 2 jaar. Dus moet geconcludeerd worden dat u op 10 december 2021 reeds minstens achttien jaar oud, en dus reeds meerderjarig, was (Fiche Niet Begeleide Minderjarige, dienst Voogdij, dd. 10/12/2021 in administratief dossier). Ook de Slovaakse asielinstanties kwamen op grond van een medisch onderzoek, d.d. 3 december 2021, bovendien tot dezelfde conclusie (zie informatie Dublin unit in uw administratief dossier). Dat u, zoals u beweerde, 16 jaar was toen u Afghanistan verliet (CGVS, p. 5) en nog steeds minderjarig was op het moment van het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 4), klopt geenszins.

Blijkt bovendien dat u ook in een ander land voor uw komst naar België, i.c. Bulgarije ten onrechte aangaf minderjarig te zijn. Zo gaf u in Bulgarije aan geboren te zijn op 2 januari 2006 (zie informatie Dublin unit in uw administratief dossier). U probeerde aldus niet alleen verschillende asielinstanties moedwillig te misleiden, uit voorgaande blijkt bovendien dat u ook geen éénsluitende verklaringen aflegde aangaande uw geboortedatum én ook hierover leugenachtige verklaringen aflegde bij het CGVS waar u beweerde nooit een andere geboortedatum te hebben opgegeven (CGVS, p. 4).

Moet bovendien worden opgemerkt dat u ook ontkende voor uw aankomst en verzoek om internationale bescherming in België ooit elders een verzoek te hebben ingediend. U verklaarde dat u enkel uw vingerafdrukken gaf (CGVS p. 19). Echter, blijkt dat u niet alleen in Bulgarije reeds een verzoek indiende (zie supra) doch eveneens in Slovakije (zie informatie in uw administratief dossier).

Verder gevraagd of u gekend staat onder een alias of andere naam verklaarde u van niet (CGVS, p. 4). Blijkt echter dat u in Bulgarije geregistreerd staat onder de naam [H.A.A] (Administratief dossier, Document Dublin Unit Bulgarije).

De vaststelling dat u uw eerdere verzoeken om internationale bescherming voor de Belgische asiel-instanties poogde te verbergen, voor verschillende overheidsinstanties dan bovendien leugenachtige verklaringen aflegde aangaande uw leeftijd en naam én dit bovendien ook verzweeg en zelfs ontkende, houdt dan ook reeds een ernstige negatieve indicatie in voor uw gehele geloofwaardigheid. Er kan immers in alle redelijkheid van u, die beweert omwille van een vrees voor uw leven uw land van herkomst te hebben verlaten, verwacht worden dat u ten aanzien van de overheidsinstanties van de landen waar u internationale bescherming vraagt duidelijke en waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt aangaande uw persoon alsook eventuele eerdere verzoeken..

Gelet op voorgaande moet dan ook besloten worden dat u uw identiteit niet aantoonst. Het aantonen van de identiteit is nochtans een essentieel element binnen de procedure om internationale bescherming er kan dan van u, die beweert nood te hebben aan internationale bescherming, in alle redelijkheid verwacht worden dat u hieromtrent duidelijke en waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt en, indien mogelijk, documenten voorlegt die uw verklaringen kunnen ondersteunen. Dit blijkt duidelijk niet het geval. Dat u uw taskara voorlegde, kan hier ook geenszins een ander licht op werpen. Mede in het licht van wat hierboven werd opgemerkt, kan dit document logischerwijs niet als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs van uw identiteit worden aangenomen. Documenten hebben allereerst slechts enige bewijskracht voor zover ze worden voorgelegd ter staving van geloofwaardige verklaringen, wat in casu geenszins het geval is.

Dient hier bijkomend nog volgende te worden opgemerkt. Zo verklaarde u bij de DVZ dat uw originele taskara in beslag werd genomen in Turkije en dat u geen documenten heeft betreffende uw identiteit (DVZ-verklaring, p. 11). Op het CGVS, waar u dan plots wel in staat bleek uw 'originele' taskara voor te leggen, verklaarde u dat een kopie van uw taskara werd afgenomen in Turkije (CGVS, p. 10). Het is niet logisch dat u dan niet in staat zou zijn geweest ook bij de DVZ reeds minstens een kopie van uw taskara voor te leggen.

Volledigheidshalve kan aan dit alles nog worden toegevoegd dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (Zie administratief dossier) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Dit terzijde, u bent er voorts hoe dan ook niet in geslaagd het CGVS te overtuigen van een gegronde vrees voor vervolging wegens de door u voorgeschoven asielmotieven.

Zo moet allereerst worden opgemerkt dat u het CGVS niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van de gsm-winkel van uw vader en uw activiteiten in deze winkel.

U kan vooreerst niet eens duidelijk aangeven over welke winkel het nu precies gaat en van wie deze winkel dan wel was. Zo verklaarde u voor de DVZ dat u een winkel van computers en gsm's had (zie vragenlijst CGVS vraag 5 en interview DVZ vraag 12). Aan het begin van het persoonlijk onderhoud merkte u op dat dit fout is, dat u geen computerwinkel had maar dat uw vader een gsm-winkel had (CGVS, p. 3). Later verklaarde u dan weer dat u een computerwinkel had (CGVS, p. 6). Dit is vooreerst al heel opmerkelijk. Dat u ongeschoold en analfabeet bent kan in casu logischerwijs niet vergoelijken dat u hier geen duidelijke verklaringen over zou kunnen afleggen. Dit terzijde, de vraag kan overigens gesteld worden hoe een analfabeet iemand een eigen winkel zou kunnen uitbaten, dan wel met een computer zou kunnen werken en video's en muziek uploaden.

Voorts komen ook uw verklaringen over deze vermeende winkel maar weinig doorleefd over, al verklaarde u hier elke dag aanwezig te zijn. Het is dan ook opmerkelijk dat u niet meer op de hoogte bent van de winkel in kwestie. Zo weet u niet waar uw vader zijn aankopen deed en kan u niet duidelijk aangeven wie jullie klanten waren. U stelde hier vaagweg 'mensen kwam van veel plaatsen, zowel van mijn dorp als van andere plaatsen.' Hoeveel klanten u gemiddeld had, kon u ook niet zeggen. Veel mensen kwamen, u telde ze niet. U slaagde er voorts ook niet in spontaan en doorleefd te vertellen over uw activiteiten in de winkel. Zo werd u gevraagd te vertellen over de winkel en wat u er deed. U kwam niet verder dan: 'Er waren mobielen, mp3, geheugenkaarten, kabels, USBstick, hoofdtelefoons, ...'. U herhaalde nogmaals niet te weten waar uw vader die spullen haalde. U moest ze enkel in de rekken plaatsen. Gevraagd of u nog iets anders deed in de winkel, stelde u van niet. Nochtans draait uw relaas rond het feit dat u zich in de winkel bezighield met het uploaden van muziek en video's op gsm (zie supra). U voorts nog uitdrukkelijk gevraagd of u ook soms instond voor de verkoop, stelde u plots dat u dit ook deed. Van iemand die, zoals u beweert, jarenlang – jullie zouden drie à vier jaar lang de winkel hebben gehad – dagelijks tewerkgesteld was in de winkel kan in alle redelijkheid verwacht worden dat deze op een meer doorleefde, coherente en overtuigende manier zou kunnen vertellen (CGVS, p. 12 en 13). U kwam niet verder dan het uiten van enkele algemeenheden die geenszins kunnen overtuigen dat u werkelijk was tewerkgesteld in deze winkel.

U kon tot slot ook geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voorleggen ter staving van het feit dat u, dan wel uw vader, een winkel uitbaatte en u daar tewerkgesteld was. U legde ter staving de zogenaamde originele licentie van de winkel neer. De vertaling van desbetreffende document wijst er echter op dat het zou gaan om een barbershop (Administratief dossier en CGVS, p. 10). Dit doet ten eerste verbazen. U hiernaar gevraagd, vroeg u zichzelf af hoe dit kon (CGVS, p. 18). Ook dit is niet ernstig. U bent verantwoordelijk voor de stukken die zelf ter staving van uw verzoek voorlegt en er in alle redelijkheid verondersteld worden dat u duidelijk zou weten wat de inhoud is van deze stukken. Ook hier kan uw ongeletterdheid geen verschuiving bieden temeer daar het feit dat u zelf niet kan lezen geenszins wil zeggen dat u zich niet bij anderen of via anderen zou kunnen vergewissen van de inhoud van uw stavingsstukken. Dat u voorts nog foto's neerlegde van uzelf in een gsm-winkel biedt evenmin ondersteuning (Zie administratief dossier – document nr. 6). Deze kunnen immers genomen zijn in eender welke winkel en kunnen in scène gezet zijn. Dat hier aldus om uw, dan wel uw vaders winkel gaat, toont u met deze foto's ook geenszins aan.

Gezien bovenstaande, kan logischerwijze ook geen geloof worden gehecht aan de activiteiten die u voorliggende deze winkel zou uitoefenen, met name het uploaden van video's en audio en bijgevolg ook niet aan de problemen die hieruit zouden voortvloeien, met name de waarschuwingen van de Qari, het ontvangen van dreigbrieven en de verdwijning van uw vader. Dit wordt eens te meer bevestigd door volgende vaststellingen.

Zo merkt het CGVS enkele markante tegenstrijdigheden en inconsistenties op:

Ten eerste verklaarde u op de DVZ opnieuw muziek af te spelen na de eerste waarschuwing, waardoor u twee dagen nadien opnieuw door de Imam van de moskee werd aangesproken om de muziek af te zetten (DVZ, CGVS-vragenlijst, vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u te luisteren naar de eerste waarschuwing van de moellah, en zette u de muziek toen reeds af. U zette de muziek nadien niet opnieuw op (CGVS, p. 10).

Ten tweede gevraagd hoelang voor uw vertrek uit Afghanistan de Qari langskwam antwoordde u eerst vier à vijf maanden ervoor. Daarnaast verklaarde u tijdens uw vrij relaas dat de Qari de dag na de eerste waarschuwing opnieuw langskwam en een tweede waarschuwing gaf (CGVS, p. 10). Later verklaarde u dat dit "niet de dag erna was, maar de dag daarna" langskwam (CGVS, p. 16). Kort voordien situeerde u echter het tweede bezoek van de qari 'drie dagen voor uw vertrek' (CGVS, p. 15). In het licht van uw overige beweringen dat het tweede bezoek zich voordeed één dag, dan wel twee dagen voor het tweede bezoek, strookt dit dan duidelijk niet met uw eerdere beweringen dat hij vier à vijf maanden voor uw vertrek langskwam.

Ten derde verklaarde u tijdens uw vrij relaas dat de tweede dreigbrief twee dagen na de eerste dreigbrief werd ontvangen (CGVS, p. 10, 13 en 16). Uit de data vermeld op de brieven die u voorlegde blijkt echter dat de eerste brief op 07/06/2021 werd afgeleverd, ongeveer een maand voor de tweede brief die op 08/07/2021 zou zijn afgeleverd (zie documenten in uw administratief dossier). Hiermee geconfronteerd bevestigde u dat er een maand tussen de ontvangst van beide brieven zat (CGVS, p. 18). U weerlegt hiermee de vastgestelde ongerijmdheid geenszins.

Tot slot slaagt u er niet in consistente verklaringen af te leggen aangaande de documenten die u neerlegde. U gevraagd aan wie de klachtenbrief die jullie opstelden werkelijke gericht was, verklaarde u op de DVZ dat dit aan het hoofdkwartier van de politie gericht was (DVZ, CGVS-vragenlijst, vraag 5). Op het CGVS

verklaarde u eerst dat uw vader naar het districtshuis ging en later verklaarde u dan weer het politiekantoor (CGVS, p. 16 en 17). Gevraagd welke van de twee instanties het nu werkelijk betrof, verklaarde u het zelf eigenlijk niet te weten (CGVS, p. 17). Dit is niet ernstig. Verder bent u ook niet eens op de hoogte van de inhoud van de brief (CGVS, p. 17). Zoals reeds opgemerkt is dit geenszins ernstig en mag, ook van een ongeletterd iemand, logischerwijs verondersteld worden dat deze zou weten wat de inhoud is van de stukken die hij zelf ter staving van zijn relaas voorlegt. Los van het feit dat dit stuk hoe dan ook duidelijk niet werden voorgelegd in het kader van een waarachtig relaas, moet nog worden opgemerkt dat deze brief enkel een weergave betreft van hetgeen uw vader zelf verklaarde. Dat de door uw vader aangehaalde feiten zich ook effectief zouden hebben voorgedaan kan op geen enkele manier uit de brief worden afgeleid. Bovendien mag het duidelijk zijn uw vader bezwaarlijk als een objectieve bron kan worden beschouwd.

Betreffende de dreigbrieven bent u evenmin in staat de inhoud ervan op het persoonlijk onderhoud correct te duiden. Ten eerste verklaarde u analfabeet te zijn en er daarom de details niet te kennen. Zo stelde u louter dat in de eerste dreigbrief vermeld staat dat de Mujahedin een beslissing moest maken over uw leven of dood (CGVS, p. 16). Uit de vertaling van desbetreffende document blijkt dit echter niet. Uit een vertaling van het document blijkt dat u opgedragen werd te stoppen met uw illegale activiteiten (Zie administratief dossier). Aangaande de inhoud van de tweede brief kan u dan weer helemaal niets zeggen (CGVS, p. 16). Kan hier nogmaals herhaald worden dat dit niet ernstig is. Uit de vertaling van desbetreffende document blijkt voorts dat er gedreigd werd u te doden en uw familie te vernietigen aangezien u uw vermeerderde activiteiten niet stopzette (Zie administratief dossier). Bovendien liet u bij de DVZ ten andere optekenen dat in de dreigbrieven werd opgedragen de winkel te sluiten en de regio diende te verlaten, waarmee u de schijn we[...]kte wel weet te hebben van de inhoud (DVZ, CGVS vragenlijst, vraag 5). Dat u dan voor het CGVS plots niet mee[r] [weet] wat [...] de inhoud van de tweede brief was, is tekenend. Echter, uit wat hierboven blijkt strookt hetgeen u ten aanzien van de DVZ aanhaalde omtrent de inhoud van de tweede brief duidelijk niet met wat volgens de vertaling in dit document staat.

Er kan in alle redelijkheid verondersteld worden dat u, ingeval van een geloofwaardig relaas, enige informatie hierover zou hebben en weet zou hebben van de correcte inhoud van de stukken die u zelf ter staving voorlegt. Uw onwetendheid en foutieve verklaringen desbetreffende raken aan de kern van uw relaas en ondermijnen dan ook uw geloofwaardigheid. De dreigbrieven werden duidelijk ook niet voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas en ontberen dan ook logischerwijs elke bewijskracht. Uw verklaringen ontberen tot slot ook elke logica. In het licht van wat u voor het CGVS liet optekenen, zou u een eerste waarschuwing gekregen hebben de muziek uit te zetten en gaf u hieraan ook gehoor. Toen de qari een tweede keer langskwam, speelde er geen muziek maar zou hij u toch opnieuw gewaarschuwd hebben de muziek uit te zetten. U hier herhaaldelijk gevraagd naar de reden waarom de qari u vroeg de muziek stop te zetten gezien deze niet speelde, bleef u in rondjes draaien. U weet niet waarom hij u dat nogmaals vroeg, u weet niet wat zijn probleem was maar hij was de qari en u moest respect voor hem hebben (CGVS p. 13 en 14). Dit houdt geen steek.

Dat er dan vervolgens twee dreigbrieven zouden zijn achtergelaten, is eens zo absurd. Dat uw vader bovendien een eerste dreigbrief zou ontvangen hebben maar u hierover niets zou gezegd hebben, is ook volstrekt onlogisch. Immers, volgens uw verklaringen was die brief aan u gericht (CGVS, p. 16). Dat uw vader dit ten aanzien van u zou hebben verzwegen omdat hij u misschien te jong achtte, is dan ook geenszins ernstig (CGVS, p. 15). Zeker in het licht van uw verdere beweringen aangaande de snelheid waarmee uw vader besliste u het land uit te sturen nadat u de tweede brief zou ontvangen hebben. Het snijdt immers geen hout dat uw vader niets zou ondernomen hebben, u zelfs niet inlichtte omdat hij u te jong achtte wanneer hij de eerste brief zou ontvangen hebben, maar u dan blijkbaar niet te jong achtte om u direct en bovendien alleen weg te sturen zodra hij vernam dat u een tweede brief kreeg. Zoals hierboven duidelijk aangetoond kan aan de voorgelegde dreigbrieven niet de minste bewijswaarde worden toegekend.

Ook wat uw uitreis betreft, kunnen uw verklaringen geenszins overtuigen. U verklaarde dat uw vader u naar Nimrooz bracht. Toen hij even buiten ging om te bellen, zou iemand u hebben gevraagd of u de passagier van [A.], de smokkelaar was. U bevestigde en moest direct met hem vertrekken. U kreeg niet eens de tijd om nog op uw vader te wachten (CGVS p. 11). De door u geschetste gang van zaken, kan maar moeilijk overtuigen. Dat u uw vader aldus niet meer zou gezien hebben en hij sindsdien vermist is, wordt bijgevolg ook niet zonder meer aangenomen. U komt hier overigens ook niet verder dan het uiten van blote beweringen die u geenszins weet te staven. Dit terzijde, ook al zou het vaststaan dat uw vader thans vermist is, quod non, dan nog wijzigt dit niets aan voorgaande bevindingen en toont dit niet aan dat u omwille van de door u aangehaalde redenen Afghanistan diende te verlaten en er tot op heden niet zou kunnen terugkeren.

U haalde tot slot nog aan dat uw grootvader begin 2023 omwille van u werd opgepakt door de taliban en werd gemarteld ten gevolge waarvan hij overleed. Dit omdat de taliban een paar maanden voordien, rond eind 2022, uw pc zou gevonden hebben en daarop onder meer foto's van u en uw grootvader zou gevonden hebben. Ze arresteerden uw grootvader omdat ze naar u op zoek zijn (CGVS p. 3 en 4). U linkt hier allereerst

het feit dat de taliban langskwam en uw pc, met daarop muziek en video's, in beslag nam aan feiten die duidelijk ongeloofwaardig werden bevonden. Waarom de taliban bovendien eind 2022, zijnde anderhalf jaar na uw vertrek, plots uw pc in beslag zou nemen én waar ze die dan zouden gevonden hebben, is ook geenszins duidelijk. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat zich tussen uw vertrek en het moment dat ze uw pc in beslag zouden genomen hebben naar u zouden zijn komen zoeken. Dat ze dan bovendien enkel uw grootvader zouden lastigvallen omdat er foto's van jullie samen op uw pc stonden, houdt geen steek. Er kan logischerwijs verondersteld worden dat ze dan eerder, dan toch ook minstens, bij uw kernfamilie zouden langsgaan als ze daadwerkelijk naar u op zoek zouden zijn. Echter, u verklaarde dat uw familie geen verdere problemen kent (CGVS, p. 8). Dat uw familie geen problemen kent bevestigt eens te meer de ongeloofwaardigheid van uw relaas. In de tweede dreigbrief werd er immers mee gedreigd uw hele familie te vernietigen (zie supra). Dat uw familie aldus geen problemen kent en op heden nog steeds in uw voormalig dorp woont (CGVS p. 7 en 8), mist elke logica indien uw relaas de waarheid zou betreffen jullie daadwerkelijk twee dreigbrieven zouden ontvangen hebben.

Dat uw grootvader na uw vertrek mogelijks overleed, wordt op zich niet betwist, ook al staat u dit niet aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs. Dat dit echter het gevolg is van de feiten zoals door u beschreven toont u geenszins aan. De foto's die u voorlegde kunnen dit ook geenszins staven. Los van het feit dat op geen enkele manier kan worden nagegaan dat de afgebeelde persoon daadwerkelijk uw grootvader is, kan, zelfs al zou het vaststaan dat het hier uw grootvader betreft, hoogstens worden besloten dat deze persoon overleed. De foto's spreken zich echter niet uit over het moment en de omstandigheden van diens overlijden. U wijst er bovendien ook zelf uitdrukkelijk op dat uw grootvader mogelijks een natuurlijke dood stierf (CGVS p. 3).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermings-status toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er

zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Laghman.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt

een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegenwoordigd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_and_Herat_City.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzaaging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheids-administratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict

in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uw advocaat haalde op het einde van uw persoonlijk onderhoud nog aan dat u verwesterd bent (CGVS p. 21). Het mag ten eerste wel ten zeerste verbazen dat u dit zelf op geen enkel moment tijdens uw persoonlijk onderhoud aanhaalde. U gevraagd wat verwestering voor u betekent verklaarde u dit niet te weten. U alsnog gevraagd welke waarden en normen belangrijk zijn voor u sinds u in België verblijft verklaarde u dat alles hetzelfde is en dat het enige verschil is dat u hier meer comfort en faciliteiten heeft (CGVS, p. 21). Aan het begin van het persoonlijk onderhoud werd ook gepeild naar uw activiteiten in België, ook doet dit geen verwestering uitschijnen. U haalde hier enkel aan dat u werkt en voor de rest geen activiteiten heeft (CGVS, p. 6).

Bovendien heeft u de ontwikkelende levensjaren in Afghanistan doorgebracht en was u op het moment van uw vertrek reeds minstens achttien jaar en op heden wel nog in contact te staan met uw familie in Afghanistan (CGVS p. 8). U verblijft bovendien pas sinds het einde van 2021 in België. Dat u aldus ingeval van een terugkeer de westerse waarden en normen dermate eigen heeft gemaakt en u niet meer zou kunnen conformeren aan de Afghaanse waarden en normen kan niet worden aangenomen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofdte persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties

zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Laghman. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare

informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uw advocaat haalde op het einde van uw persoonlijk onderhoud nog aan dat u verwesterd bent (CGVS p. 21). Het mag ten eerste wel ten zeerste verbazen dat u dit zelf op geen enkel moment tijdens uw persoonlijk onderhoud aanhaalde. U gevraagd wat verwestering voor u betekent verklaarde u dit niet te weten. U alsnog gevraagd welke waarden en normen belangrijk zijn voor u sinds u in België verblijft verklaarde u dat alles hetzelfde is en dat het enige verschil is dat u hier meer comfort en faciliteiten heeft (CGVS, p. 21). Aan het begin v[a]n het persoonlijk onderhoud werd ook gepeild naar uw activiteiten in België, ook doet dit geen verwestering uitschijnen. U haalde hier enkel aan dat u werkt en voor de rest geen activiteiten heeft (CGVS, p. 6).

Bovendien heeft u de ontwikkelende levensjaren in Afghanistan doorgebracht en was u op het moment van uw vertrek reeds minstens achttien jaar en blijkt u op heden wel nog in contact te staan met uw familie in Afghanistan (CGVS p. 8). U verblijft bovendien pas sinds het einde van 2021 in België. Dat u aldus ingeval van een terugkeer de westerse waarden en normen dermate eigen heeft gemaakt en u niet meer zou kunnen conformeren aan de Afghaanse waarden en normen kan niet worden aangenomen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De documenten die u voorlegde kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw taskara werd hierboven reeds besproken en er werd reeds opgemerkt dat aan dit document geen bewijswaarde kan worden toegekend. Hoe dan ook bevat een taskara louter persoonsgegevens doch spreekt zich op geen enkele manier uit over de redenen waarom iemand Afghanistan zou hebben verlaten.

De omslagen die u voorlegde tonen enkel aan dat u post ontving, niets meer en niets minder.

De overige stukken werden hierboven reeds besproken.

Volledigheidshalve kan hier nog volgende aan worden toegevoegd. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 2 april 2024 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023;
- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023.

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van de artikelen 48/3 tot en met 48/6, 57/1, § 4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 18 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van het gelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2, 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 10.3.b van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

4.2.1. In een eerste onderdeel van zijn middel stelt verzoeker dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten werd geschonden omdat aan zijn raadsman geen volledige kopie van het administratief dossier werd toegezonden.

De Raad dient er in eerste instantie op te wijzen dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten geenszins voorziet dat een kopie van een door een bestuur samengesteld administratief dossier moet worden overgemaakt aan de persoon op wie dit dossier betrekking heeft. Deze bepaling stelt slechts dat eenieder het recht heeft om inzage te nemen in het hem betreffende dossier. Er blijkt niet dat verzoeker het recht werd ontzegd om zich naar de diensten van verweerder te begeven en er kennis te nemen van de inhoud van het administratief dossier dat op hem betrekking heeft.

Daarnaast moet worden geduid dat verzoeker erkent dat hem kopieën van de voornaamste stukken van het administratief dossier werden overgemaakt. Verzoeker stelt dat een kopie van een document afkomstig van de *“Dublin Unit Bulgarije”*, een kopie van *“de Fiche Niet Begeleide Minderjarige”* en kopieën van de stukken die door hem werden neergelegd hem initieel niet werden toegestuurd. Hij stelt evenwel dat deze documenten hem, op zijn vraag, alsnog voor het verstrijken van de beroepstermijn werden overgemaakt, zodat niet kan worden aangenomen dat hij eventuele grieven met betrekking tot inlichtingen die verweerder uit deze documenten haalde niet kon laten gelden. Tevens moet worden aangegeven dat verweerder in de bestreden beslissing uitvoerig heeft uiteengezet welke informatie hij in het document van de *“Dublin Unit Bulgarije”* en in de kopie van *“de Fiche Niet Begeleide Minderjarige”* heeft teruggevonden, zodat verzoeker, indien hij meende dat werd uitgegaan van een verkeerde voorstelling van de feiten, in ieder geval, zelfs zonder over deze stukken te beschikken, de mogelijkheid had hieromtrent een middel te ontwikkelen. Waar verweerder verwijst naar de kopie van *“de Fiche Niet Begeleide Minderjarige”* moet ook worden vastgesteld dat dit enkel gebeurt om erop te wijzen dat de door verzoeker opgegeven geboortedatum niet overeenstemt met de datum die werd vastgesteld via een bottest. Deze inlichting was verzoeker niet onbekend, aangezien deze informatie is opgenomen in een beslissing van de dienst Voogdij die hem, door deze dienst, werd toegezonden. De Raad wijst er daarenboven op dat verzoeker, wat betreft de stukken die door hem werden neergelegd, bezwaarlijk kan stellen geen kennis te hebben van de inhoud van deze stukken, aangezien hij ze zelf verzamelde en aan verweerder overmaakte.

Ook een miskenning van de regels inzake openbaarheid van bestuur blijkt niet en er kan, gelet op voorgaande vaststellingen, evenmin worden geconcludeerd dat verweerder niet *“transparant”* was.

Voorts benadrukt de Raad dat verzoeker de mogelijkheid had om het volledige dossier bij de Raad in te kijken en eventuele bemerkingen nog ter terechtzitting kenbaar te maken.

Bijgevolg kan niet worden besloten dat verzoekers rechten van verdediging in het gedrang kwamen.

4.2.2. Verzoeker voert in een tweede onderdeel van zijn middel aan dat verweerder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent zijn identiteit diende te onderzoeken en op dit punt in gebreke bleef.

Hij stelt, in een eerste subonderdeel van zijn middel, dat verweerder geen deugdelijk onderzoek voerde inzake zijn voorgehouden leeftijd. Zijn betoog mist evenwel feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat verweerder verzoekers verklaringen omtrent zijn leeftijd in aanmerking nam en dat hij uiteenzette waarom hij geen geloof hechtte aan de leeftijd die verzoeker opgaf bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming. Verweerder heeft toegelicht dat hij kennisnam van de resultaten van een bottest, waarbij werd vastgesteld dat verzoeker op 10 december 2021 *“21, 5 jaar oud [was] met een standaarddeviatie van 2 jaar”* en dat ook de Slovaakse asielinstanties reeds concludeerden dat verzoeker meerderjarig was. Verweerder heeft zich in casu ook niet gesteund op een *“advies”*, maar heeft verwezen naar een beslissing van de dienst Voogdij. Deze beslissing is in het rechtsverkeer aanwezig en verweerder dient er dan ook rekening mee te houden. De beschouwingen omtrent de betrouwbaarheid van de test waaruit blijkt dat verzoeker meerderjarig is zijn irrelevant. Indien verzoeker van oordeel was dat de beslissing van de dienst Voogdij, die is gesteund op de vaststellingen die door artsen werden gedaan, incorrect is, dan kwam het hem toe deze beslissing aan te vechten bij de Raad van State. Er blijkt niet dat hij dit heeft gedaan, laat staan dat dit rechtscollege de beslissing van de dienst Voogdij heeft vernietigd. Het gegeven dat de Raad van State een beslissing slechts kan vernietigen en zelf geen leeftijdsonderzoek kan doen, impliceert niet dat de zorgvuldigheid waarmee tot een beslissing werd gekomen niet door dit rechtscollege kan worden onderzocht. Er kan niet worden besloten dat een procedure voor de Raad van State geen effectief rechtsmiddel is. In een rechtsstaat dienen beslissingen van de bevoegde diensten, behoudens in het geval zij werden vernietigd, ook te worden gerespecteerd. Verzoekers toelichting dat de dienst Voogdij slechts moet onderzoeken of hij al dan niet minderjarig is en een voogd behoeft, doet geen afbreuk aan de feitelijke vaststellingen die gebeurden en het gegeven dat, op grond hiervan, door deze dienst werd geoordeeld dat verzoeker meerderjarig is.

Verzoeker had ook de mogelijkheid om zijn leeftijd aan te tonen aan de hand van bewijskrachtige stukken. Hij voert aan dat hij een taskara aanbracht en dat deze niet werd onderzocht. Zijn betoog mist wederom feitelijke grondslag. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder de voorgelegde taskara wel onderzocht en, met verwijzing naar een rapport, opmerkte dat *“in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden”*. Hij motiveerde tevens dat *“[v]eel Afghaanse documenten [...], ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden [zijn] en dat [b]ijgevolg [...] de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief [is] en [...] zij op zich niet [volstaan] om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.”* Verweerder heeft daarenboven uiteengezet dat verzoeker tijdens het gehoor bij de dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn originele taskara in beslag

werd genomen in Turkije (gehoorverslag van 30 juni 2022, blz. 11), zodat niet kan worden aangenomen dat het document dat hij in de Belgische asielprocedure aanbracht zijn originele taskara is. Verzoekers a posteriori verklaring dat in Turkije slechts een kopie van zijn taskara werd afgenomen is niet verenigbaar met het feit dat hij tijdens het gehoor bij de dienst Vreemdelingenzaken, in antwoord op de vraag om de reden van het ontbreken van persoonlijke documenten toe te lichten, uitdrukkelijk stelde dat hij geen taskara had, omdat deze door de politie in Turkije in beslag werd genomen. Verweerder heeft de bewijswaarde van de door verzoeker aangebrachte taskara onderzocht en in redelijkheid geoordeeld dat aan dit document geen bewijswaarde kan worden gegeven. De theoretische beschouwingen van verzoeker leiden niet tot het besluit dat verweerder onterecht oordeelde dat hij incorrecte verklaringen aflegde omtrent zijn leeftijd en dat aan de voorgelegde taskara geen bewijswaarde inzake zijn leeftijd, en ruimer zijn identiteit, kan worden toegekend.

Uit artikel 3 van het EVRM en uit artikel 13 van het EVRM kan, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen, geenszins zonder meer worden afgeleid dat een overheidsdienst de identiteit en de leeftijd van een vreemdeling nauwkeurig moet onderzoeken. Verzoekers kritiek in dit verband is bovendien niet dienstig, gelet op het feit dat verweerder een deugdelijk onderzoek doorvoerde.

Verzoeker benadrukt dat uit artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat zijn verklaringen en de aangebrachte documenten omtrent zijn leeftijd en identiteit kernelementen zijn voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en dus in direct verband staan met zijn algehele geloofwaardigheid. Hij toont hiermee niet aan dat verweerder verkeerdelijk aangaf dat het feit dat hij leugenachtige verklaringen aflegde omtrent zijn leeftijd een ernstige negatieve indicatie inhoudt voor zijn algehele geloofwaardigheid.

Waar verzoeker daarnaast stelt dat artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet voorziet dat het niet vereist is om bepaalde aspecten van zijn verklaringen te onderbouwen met schriftelijke of andere bewijzen, indien aan de vier in deze bepaling opgenomen cumulatieve voorwaarden is voldaan, moet worden geduïd dat zijn verklaringen niet *“samenhangend en aannemelijk”* werden bevonden en zijn *“algemene geloofwaardigheid”* niet is komen vast te staan. Bijgevolg kan hij zich niet dienstig beroepen op deze bepaling.

Aangezien verweerder het door verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming op individuele, objectieve en onpartijdige wijze heeft beoordeeld en rekening heeft gehouden met de door hem afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of hij aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld, kan ook geen schending van artikel 48/6, § 5, b – verzoeker verwijst verkeerdelijk naar artikel 48/6, § 5, d – van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld.

Verzoeker put zich uit in het verstrekken van allerhande theoretische beschouwingen omtrent de onderzoeksverplichtingen die op verweerder rusten, maar gaat niet in op de concrete vaststellingen die werden gedaan of toont niet aan dat verweerders feitelijke vaststellingen incorrect zijn. Verzoekers uiteenzetting inzake de nood om over een daadwerkelijk rechtsmiddel te beschikken, leidt ook niet tot het besluit dat de bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast.

In een tweede subonderdeel van het middel stelt verzoeker dat verweerder niet vermag te verwijzen naar de vaststelling dat hij in Bulgarije gebruik maakte van een andere naam. De Raad merkt op dat verzoeker niet betwist dat hij in Bulgarije gebruik maakte van een valse identiteit, maar dit daarentegen bevestigt. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn uiteenzetting dat het verschoonbaar is dat hij gebruik maakte van een valse naam – waardoor hij dus een misdrijf pleegde – aangezien hij slechts op *“doorreis”* was. Hij kan evenmin worden gevolgd in zijn standpunt dat het gebruiken van een valse naam in Bulgarije aanvaardbaar is, omdat hij meende dat hij, gelet op *“de erkenningsgraad van Afghaanse verzoekers om internationale bescherming”* in dat land, weinig kans maakte om als vluchteling te worden erkend of om de subsidiaire beschermingsstatus te krijgen. De Bulgaarse asielautoriteiten zijn inzake de behandeling van verzoeken om internationale bescherming immers gebonden door dezelfde Europese regels als de Belgische. Er worden ook geen elementen aangebracht die toelaten te oordelen dat de Bulgaarse asieldiensten deze Europese regels niet of incorrect toepassen. Het gegeven dat het percentage Afghaanse burgers aan wie een internationale beschermingsstatus wordt toegekend in Bulgarije eventueel lager ligt dan in België impliceert niet dat de asielprocedure in dat land niet deugdelijk is of dat geen internationale beschermingsstatus wordt toegekend aan wie voldoet aan de voorwaarden hiertoe. Door te pogen de Bulgaarse asieldiensten te misleiden, door een valse identiteit op te geven, heeft verzoeker een handeling gesteld waaruit blijkt dat niet zomaar kan worden geloofd wat hij zegt. Ten overvloede wijst de Raad erop dat het niet valt uit te sluiten dat het cijfer inzake het aantal vreemdelingen dat in Bulgarije wordt erkend als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus verwerft wordt beïnvloed door het feit dat bepaalde verzoekers om internationale bescherming, zoals verzoeker, het resultaat van het ingediende verzoek om internationale bescherming niet afwachten. Verzoeker heeft trouwens niet alleen een valse naam opgegeven in Bulgarije. Hij heeft ook gelogen toen hem, bij de dienst Vreemdelingenzaken, werd gevraagd of hij, vooraleer hij een verzoek om internationale bescherming in België indiende, reeds elders om bescherming vroeg. Hij stelde tijdens het

gehoor bij de dienst Vreemdelingenzaken (gehoorverslag van 30 juni 2022, blz. 10) dat hij nergens anders een verzoek om internationale bescherming indiende, terwijl de aan de Raad voorgelegde stukken aantonen dat hij in Bulgarije en Slowakije een dergelijk verzoek indiende. Van een vreemdeling die voorhoudt internationale bescherming nodig te hebben mag worden verwacht dat hij een verzoek hiertoe indient in de eerste staat die hem een dergelijke bescherming kan bieden en dat hij het resultaat van het onderzoek van dit verzoek afwacht. Verzoeker heeft dit duidelijk niet gedaan en dit vormt een aanwijzing dat wellicht andere motieven dan de nood aan een internationale beschermingsstatus aan de basis liggen van zijn vertrek uit Afghanistan.

4.2.3. In een derde onderdeel van zijn middel duidt verzoeker dat op verweerder een samenwerkingsplicht rust. Met zijn voornamelijk theoretische uiteenzetting toont hij echter niet in concreto aan dat verweerder aan deze verplichting zou zijn tekortgekomen.

De Raad dient ook te duiden dat, waar verzoeker wijst op de samenwerkingsplicht vervat in artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, de bewijslast in beginsel bij hemzelf rust. Verweerder moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van verzoeker aan te vullen. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht in dit artikel geen synoniem van “*gedeelde bewijslast*” is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op zijn schouders rust.

Verzoekers academische uiteenzetting omtrent het verzamelen en gebruiken van landeninformatie, laat de Raad ook niet toe vast te stellen dat enige onwettigheid werd begaan. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn bewering dat er ernstige problemen zijn met de landeninformatie die verweerder heeft ingewonnen en de wijze waarop hij deze heeft toegepast. Verzoeker stelt in wezen dat er te weinig informatie is omtrent de situatie in Afghanistan om een inschatting te kunnen maken inzake de mensenrechtensituatie in dat land en inzake de eventuele risico's die Afghansen, na een verblijf in het buitenland, lopen bij terugkeer naar hun land van herkomst. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt evenwel dat er, zoals verweerder correct heeft aangegeven, nog tal van bronnenmateriaal is dat toelaat de situatie in Afghanistan te beoordelen en de vereiste risico-inschattingen te maken.

Verzoeker betoogt dat er nauwelijks gevallen zijn gekend van Afghansen die na een langere tijd in een Westers land te hebben doorgebracht terugkeren naar hun land van herkomst en dat het dus niet mogelijk is om, wat deze groep betreft, te bepalen of zij enig risico lopen. Hij gaat met deze uiteenzetting voorbij aan het feit dat hij zelf nog niet zeer lang in West-Europa verblijft – volgens zijn eigen verklaringen is hij minder dan drie jaar geleden aangekomen in West-Europa – en dat geenszins blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan herkenbaar zal zijn als iemand die in een Europees land heeft verbleven. De Raad benadrukt hierbij dat verzoeker op volwassen leeftijd uit Afghanistan vertrok en hij dus vertrouwd is met het leven in dat land en dat geenszins blijkt dat hij door zijn tijdelijk verblijf in West-Europa is verwesterd. Er kan niet worden aangenomen dat hij plots niet meer zou weten welke de standaard gedragsregels zijn die in zijn land van herkomst door elkeen worden gerespecteerd. Hierbij neemt de Raad ook in aanmerking dat verzoeker aangaf dat, tijdens zijn verblijf in Afghanistan, leden van de Taliban 's avonds en 's nachts gewoon konden langskomen en mensen bestraffen (gehoorverslag van 17 april 2023, blz. 8-9), wat impliceert dat hij reeds rekening diende te houden met hun aanwezigheid en hun standpunten. Hij kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat de situatie dusdanig fundamenteel is gewijzigd dat hij niet bij machte is in Afghanistan te leven zonder hierbij op te vallen. De Raad kan niet inzien waarom iemand met het profiel van verzoeker in Afghanistan, ongeacht de regio, argwanend zou worden bekeken of zou worden gestigmatiseerd of uitgesloten. Het ontbreken van cijfergegevens omtrent het aantal personen dat uit Europa terugkeert naar Afghanistan laat hier niet anders over denken.

Het feit dat er niet echt gegevens zijn waaruit blijkt dat Afghansen met een profiel zoals dat van verzoeker, na een verblijf in het buitenland, problemen ondervinden, impliceert niet dat moet worden aangenomen dat zij misschien toch reële risico's lopen. Een redenering die mede inhoudt dat wanneer er hieromtrent geen bewijzen zijn toch moet worden aangenomen dat een situatie zich voordoet, is onredelijk.

De bestreden beslissing op zich heeft niet tot gevolg dat verzoeker “*gedwongen*” wordt verwijderd naar Afghanistan. Zijn mededeling dat het UNHCR staten oproept om geen Afghansen gedwongen terug te sturen naar hun land van herkomst is bijgevolg niet dienstig. Van een vreemdeling van wie het verzoek om internationale bescherming wordt afgewezen mag ook worden verwacht dat hij vrijwillig terugkeert naar zijn land van herkomst. Verzoeker gaat hier onterecht aan voorbij waar hij toelicht dat er problemen kunnen ontstaan indien hij gedwongen moet worden verwijderd. Verzoeker lijkt onterecht aan te nemen dat, wanneer een vreemdeling van wie het verzoek om internationale bescherming werd afgewezen vrijwillig kan terugkeren naar zijn land van herkomst, verweerder ook nog moet beoordelen of een gedwongen terugkeer tot de mogelijkheden behoort. Een dergelijke beoordeling zal in een tweede fase moeten gebeuren door de instantie die tot deze gedwongen verwijdering overgaat. Verzoekers uiteenzetting omtrent een gedwongen terugkeer en zijn toelichting inzake de problemen die hij zou kunnen ondervinden in de hypothese dat het

bestuur dat hem repatrieert gebruik maakt van een doorlaatbewijs leiden niet tot het besluit dat verweerder, bij het nemen van de in voorliggende zaak bestreden beslissing, de artikelen 2 of 3 van het EVRM heeft geschonden.

Door uiteen te zetten dat de risico's die hij loopt bij een effectieve terugkeer naar Afghanistan als uitgangspunt bij de beoordeling dienen te worden genomen, toont verzoeker niet aan dat het onderzoek dat door verweerder gebeurde kaduuk is. Verweerder heeft effectief onderzocht of verzoeker, gelet op zijn relaas, een reëel risico loopt om bij een terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd of een reëel risico loopt op ernstige schade. Verweerder heeft uiteengezet dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is en heeft uitvoerig toegelicht op grond van welke vaststellingen hij tot dit besluit kwam. Verweerder heeft tevens onderzocht of verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan, omwille van de veiligheidssituatie in dat land of omdat hij enige tijd in het buitenland verbleef, een reëel risico loopt op ernstige schade. Hij heeft verder, op gemotiveerde wijze, geduid dat de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Verzoeker houdt onterecht voor dat geen of onvoldoende rekening werd gehouden met de eventuele risico's die hij zou lopen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Zijn beschouwingen laten ook geenszins toe te besluiten dat hij verschillend zou zijn behandeld, waardoor het gelijkheidsbeginsel werd geschonden, of dat verweerder artikel 18 van het Handvest van de grondrechten, dat het recht op asiel garandeert, heeft miskend. Verzoeker kan ook niet voorhouden dat verweerder niet specifiek aandacht heeft besteed aan eventuele risico's die hij zou lopen *"op het moment van de aankomst"*. Verweerder heeft duidelijk gemotiveerd dat er werd gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld, maar dat deze incidenten verband houden met het specifieke profiel van deze personen en niet gerelateerd zijn aan hun verblijf in het buitenland. Hij heeft ook, op goede gronden, geconstateerd dat verzoeker niet in concreto aannemelijk heeft gemaakt dat hij omwille van zijn verblijf in Europa negatief zal worden gepercipieerd of dat hij een specifiek profiel heeft waardoor hij in het geval van terugkeer vervolging dient te vrezen of dreigt te worden geviséerd.

Verzoeker stelt nog dat het vaststaat dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan gebruik zal dienen te maken van documenten die hem identificeerbaar maken als iemand die terugkeert uit België. Er blijkt evenwel niet dat verzoeker, die tal van verwanten heeft in Afghanistan, geen beroep kan doen op zijn netwerk om hem nuttige stukken over te maken, waardoor hij zich kan identificeren als een Afghaanse onderdaan en hij, bij een gebeurlijke controle, bij het overschrijden van de grens met Afghanistan zijn identiteit kan aantonen. Verzoeker houdt daarenboven voor dat de taskara waarover hij beschikt een authentiek document is. Zijn uitgangspunt dat hij slechts kan terugkeren naar Afghanistan indien hij eerst bij *"een objectieve vijand van de taliban"* documenten heeft verkregen, kan niet worden aangenomen. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker ook geen enkel bewijs aanbrengt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat Afghanen, met een profiel dat vergelijkbaar is met het zijne, die terugkeren naar Afghanistan met documenten die werden afgegeven door een Afghaanse ambassade in Europa enig probleem ondervinden. Zijn veronderstellingen hieromtrent zijn geen feiten. Verzoeker, die niet met het vliegtuig naar België kwam, gaat er ook aan voorbij dat hij niet noodzakelijk via luchtverkeer naar Afghanistan dient terug te keren. Hij maakt niet aannemelijk dat hij niet over de weg en via een buurland van Afghanistan kan terugreizen. Zijn bemerking dat hij niet kan worden *"geteleporteerd"* of dat er niet van mag worden uitgegaan dat hij het land zal kunnen worden *"binnengesmokkeld"* toont slechts aan dat verzoeker weigert alternatieven inzake een terugkeer via het luchtverkeer in overweging te nemen en zich focust op het verhinderen van een terugkeer. Het is niet omdat een vreemdeling weigerachtig staat tegen een terugkeer naar zijn land van herkomst dat hem een internationale beschermingsstatus moet worden toegestaan. Het gegeven dat verzoeker uitvoerig aangeeft de taliban niet te vertrouwen wijzigt niets aan het voorgaande.

De uiteenzetting van verzoeker omtrent de verschillende profielen die een verzoeker om internationale bescherming kan hebben laat de Raad niet toe te concluderen dat verweerder het profiel van verzoeker incorrect heeft beoordeeld en de bepalingen van de artikelen 2 en 3 van het EVRM heeft geschonden. De Raad vestigt er hierbij de aandacht op dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij, door zijn tijdelijk verblijf buiten Afghanistan, *"diepgaand veranderd is als persoon"*, dat hij is verwesterd of dat hij als verwesterd zal worden gepercipieerd en dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn om te leven in een samenleving die wordt gedomineerd door de taliban. Hierbij moet er nogmaals op worden gewezen dat verzoeker, toen hij werd gehoord, aangaf dat de taliban voor zijn vertrek reeds aanwezig waren in de regio waaruit hij afkomstig is. Zijn stelling dat hij geen leefervaring heeft onder het talibanbewind moet dan ook worden genuanceerd en er kan in elk geval, gezien zijn voorgeschiedenis, niet worden aangenomen dat hij niet bij machte zou zijn om zich voor te bereiden op eventuele controles of een leven onder talibanbewind. Verzoekers verwijzing naar de duur van zijn verblijf in het Rijk en zijn toelichting dat hij in België als arbeider heeft gewerkt en dat hij goede contacten onderhield met personen van verschillende nationaliteiten laat, in tegenstelling tot wat hij lijkt te veronderstellen, niet toe te besluiten dat hij *"in het vizier zal komen van de [t]aliban"*. Het feit dat verzoeker een bepaalde beroepsactiviteit in België heeft uitgeoefend is ook niet bekend bij de taliban en kan hem dus niet worden tegengeworpen.

Verzoeker stelt dat de taliban aan de hand van gegevens die kunnen worden teruggevonden op een telefoon zouden kunnen achterhalen dat een Afghaans staatsburger die terugkeert naar Afghanistan, niet aan hun gedragsverwachtingen voldoet, dat deze persoon zich niet houdt aan strikt islamitische regels of dat deze banden heeft met Westerse landen. Hij toont echter niet aan dat dergelijke gegevens op zijn telefoon zijn terug te vinden of dat hij, zo hij vreest dat bepaalde informatie die via zijn telefoon kan worden teruggevonden gevaarlijk is, deze gegevens niet eenvoudig kan verwijderen of dat hij zijn telefoon niet kan achterlaten en eventueel een nieuwe telefoon kan kopen. Verzoekers stelling dat de taliban beschikken over een hoogtechnologisch repressie-apparaat, waardoor zij allerhande gegevens eenvoudig kunnen achterhalen, moet daarenboven worden genuanceerd. De taliban hebben weliswaar bepaalde kennis en apparatuur in handen gekregen bij de machtsovername, maar hieruit blijkt niet dat zij allerhande gegevens eenvoudig kunnen achterhalen. Verzoeker verwijst naar een mogelijke controle van biometrische gegevens, maar toont niet aan dat dergelijke gegevens over hem in Afghanistan beschikbaar zijn en hij maakt ook niet aannemelijk dat hij zou zijn opgenomen in databestanden waarover de taliban beschikt. Er blijkt evenmin dat Afghaanse staatsburgers, met een profiel zoals dat van verzoeker – een analfabete jongeman die nooit in overheidsdienst werkte en van wie niet blijkt dat hij om enigerlei reden zou worden gevisieerd door de taliban –, die uit het buitenland terugkeren steeds uitvoerig worden gescreend, dat hun telefoons worden uitgelezen en dat de informatie op deze telefoons uitgebreid wordt onderzocht. De verwijzing naar een rapport waarin verklaringen zijn opgenomen van personen met bepaalde profielen (journalist, betoger, lid van anti-taliban groepering, ...) die aangaven dat hun telefoongegevens werden onderzocht en van één persoon die voorhoudt dat er een controle gebeurde nadat werd vastgesteld dat hij niet in zijn eigen regio vertoefde, wijzigt hier niets aan. De vermoedens en veronderstellingen die verzoeker poneert laten hier ook niet anders over denken en volstaan niet om het bestaan van een reëel risico op vervolging of ernstige schade te weerhouden.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat uit zijn leeftijd of fysiek voorkomen mogelijk zal kunnen worden afgeleid dat hij in Europa verbleef en een verzoek om internationale bescherming indienende, waardoor hij zal worden beschouwd als een tegenstander van de taliban en dreigt te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Zijn aanname dat zijn leeftijd een herkenningsfactor kan zijn kan niet overtuigen en hij toont niet aan dat hij een afwijkend voorkomen heeft. Hij toont ook niet aan dat hij doorgaans opvallende kledij draagt of niet in de mogelijkheid is om kleding te dragen die in regel door Afghaanse mannen wordt gedragen – op de door verzoeker neergelegde foto's staat hij afgebeeld terwijl hij dergelijke kleding draagt – en hij door zijn kleding dus dreigt op te vallen. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat zijn haarstijl niet conform de normen die in Afghanistan gelden is of dat hij zijn haarstijl niet kan aanpassen en een baard kan laten groeien indien dit voor meer zekerheid of gemoedsrust kan zorgen. Zijn bewering dat hij misschien zal opvallen omdat hij weinig bagage heeft, is niet meer dan een ongefundeerde veronderstelling.

De uitvoerige beschouwingen van verzoeker omtrent de behandeling door anti-overheidselementen van bepaalde personen die Westerse waarden hadden overgenomen in de periode dat taliban nog niet aan de macht waren laat de Raad niet toe te oordelen dat verweerders standpunt omtrent de houding van de taliban ten aanzien van personen die gevlucht waren en heden, na de machtsovername, terugkeren naar Afghanistan incorrect is. Zijn toelichting dat er geen informatie is waaruit blijkt dat personen die na een verblijf in Europa terugkeren actueel worden gevisieerd en zijn bemerking dat het gedrag van de taliban onvoorspelbaar is doen geen afbreuk aan het voorgaande. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen en, zoals reeds gesteld, blijkt niet dat verzoeker een bijzonder profiel heeft waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de taliban ten aanzien van hem vijandig zouden reageren.

Gelet op de reeds gedane vaststellingen kan verzoeker ook niet worden gevolgd in zijn bewering dat hij een risico loopt wanneer hij zich opnieuw in Afghanistan vestigt omdat hij er door de taliban of zijn omgeving, op termijn, zal worden aanzien als een persoon die zich schuldig maakte aan blasfemie, als iemand die van zijn geloof is gevallen, als een burger die morele of maatschappelijke codes heeft geschonden of als een individu dat verwesterd is. Er moet worden herhaald dat er geen overtuigende concrete elementen zijn waaruit blijkt dat verzoeker in Afghanistan als afwijkend zal worden beschouwd of herkenbaar zal zijn als een persoon die in het buitenland verbleef en het voorwerp zal zijn van verdachtmakingen. Zoals reeds gesteld kan ook niet worden aangenomen dat verzoeker, die voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds rekening diende te houden met de aanwezigheid van de taliban en de normen en waarden die zij vooropstellen, zich niet zou kunnen aanpassen aan een leven in zijn land van herkomst onder talibanbewind. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat "*lokale leiders*" een bijzondere aandacht zullen hebben voor verzoeker en al zeker niet dat hij dreigt te worden vervolgd of het slachtoffer zal worden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingen-wet. Verzoekers herhaalde uiteenzetting omtrent personen die op jonge leeftijd in West-Europa terecht komen en er hun vormende jaren doorbrachten, die een ander accent en gedrag hebben en geen kennis van het leven hebben in Afghanistan is, zoals reeds gesteld, niet dienstig, aangezien dit alles niet op hem van toepassing is. Verzoekers bewering dat de veiligheidssituatie in de regio waaruit hij

afkomstig is niet optimaal is laat geenszins toe anders te oordelen. Er moet tevens worden aangegeven dat verzoeker aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Laghman en dat uit de informatie waarover de Raad heden beschikt (cf. EUAA Country guidance: Afghanistan, januari 2023, blz. 34 en EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023, blz. 38) blijkt dat burgers in deze provincie actueel geen ernstig risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De uitvoerige uiteenzetting van verzoeker, met verwijzing naar minder recente of pertinente informatie, laat de Raad niet toe tot een ander besluit te komen. De Raad volgt verzoeker ook niet waar hij stelt dat moet worden aangenomen dat hij alleen al door de duur van zijn verblijf in België dusdanig is veranderd dat hij dreigt op te vallen in Afghanistan en wijst er opnieuw op dat verzoeker op volwassen leeftijd Afghanistan verliet, zodat hij, ook hier, onterecht voorhoudt dat hij zijn vormende jaren in België doorbracht. In zoverre verzoeker wederom verwijst naar zijn tewerkstelling en verklaart – bewijzen zijn er niet – dat hij wat Engels en Frans heeft leren spreken en vriendschapsbanden heeft opgebouwd, kan het volstaan nogmaals te benadrukken dat niet blijkt dat hij hierdoor een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Hij maakt met zijn uiteenzetting evenmin concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen. Aan verzoekers bewering dat hij geen netwerk meer heeft in Afghanistan kan geen geloof worden gehecht, daar hij verklaarde dat hij een moeder, drie boers en vier zussen heeft in Afghanistan die bij een oom verblijven en dat hij stelde dat hij met zijn moeder contact houdt en dat alles goed gaat met deze verwanten.

Verzoeker stelt nog dat leven onder het talibanbestuur niet evident is, dat de strikte toepassing van de sharia verregaande gevolgen heeft voor het dagelijks leven van Afghaanse onderdanen en de mensenrechtensituatie in zijn land van herkomst niet goed is, maar hieruit blijkt niet dat hij wordt vervolgd of een reëel risico loopt op ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.2.4. Verzoeker geeft in een vierde onderdeel van zijn middel aan niet akkoord te gaan met verweerders standpunt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan geen basis kan zijn om hem een internationale beschermingsstatus toe te kennen.

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist.

De kernvraag is evenwel of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheids-middelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier en de door verzoeker aangebrachte inlichtingen kan de Raad niet oordelen dat verweerder verkeerdelijk concludeerde dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

De huidige socio-economische situatie in Afghanistan is overduidelijk het gevolg van een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook van bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b van de

Vreemdelingenwet en dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan bijgevolg geen aanleiding kan geven tot het toekennen van internationale bescherming. Verzoekers betoogt dat de precare humanitaire situatie in Afghanistan voornamelijk is te wijten aan het handelen van de Taliban kan niet worden bijgetreden.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Daarenboven moet worden aangegeven dat niet blijkt dat verzoekers familie hem hulp zal weigeren.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Op grond van verzoekers beschouwingen kan evenmin worden geconcludeerd dat artikel 1 van de Vluchtelingenconventie of de artikelen 48/3 tot en met 48/6 van de Vreemdelingenwet werden geschonden.

Verzoeker is geen kind en heeft geen kinderen, zodat niet kan worden besloten dat artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet – dat voorziet dat het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging is die verweerder moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming – zou kunnen zijn geschonden.

Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de wet van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Rekening houdende met de stukken van het administratief dossier en de uitvoerige motivering van de bestreden beslissing kan de Raad ook niet besluiten dat verweerder heeft nagelaten nauwkeurige en actuele informatie te verzamelen uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in Afghanistan. Verzoeker houdt onterecht voor dat de verplichting die voortvloeit uit artikel 10.3.b van de richtlijn 2013/32/EU werd miskend.

Het middel kan niet worden aangenomen.

De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK